

# Ваҳйи Исои Масеҳ — Рақами Сездеҳ

*Чанг дар Осмон ва Рӯзҳои Охир: Ошкор сохтани ҷадвали нубувватӣ аз Ваҳй 12 ва 13*

Jeff Pippenger  
2023-11-09

Мо чанги дар осмонро, ки дар боби дувоздахуми китоби Ваҳй тасвир шудааст, муайян карда истодаем. Бо истифода аз асли хислати Масеҳ, ки Алфа ва Омега аст, мо ба чанги дар осмони боби дувоздахум ҳамчун намунае аз чанги дар осмон, ки дар «рӯзҳои охир» воқеъ мегардад, назар кардаем. Ибораи «рӯзҳои охир» дар Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват маънои рӯзҳои охири довари таҳқиқро дорад.

Мо се қувваи шайтонӣ-и бобҳои дувоздах ва сездеҳро муайян кардаем, на ҳамчун қувваҳои ки иҷроёбии худро дар таърихи гузашта меёбанд, балки ҳамчун иҷроёбии муносири он қувваҳои, ки ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд. Аждаҳои боби дувоздах Созмони Милали Муттаҳид аст; калисои католикӣ, ки бояд дар ҳангоми қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида эҳё гардад, ҳайвони баҳрии боби сездеҳ аст; ва ҳайвони заминӣ бо ду шох Иёлотӣ Муттаҳида мебошад.

Мо муайян сохта истодаем, ки набардест, ки одатан дар боби дувоздах танҳо ҳамчун ифодаи исёни Люцифер дар осмон фаҳмида мешавад, дар асл ҷангеро тасвир менамояд, ки дар осмонҳои заминӣ ба вуқӯъ пайвастанист ва аз қонуни якшанбеи наздикшаванда дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад. Мо вақт чудо кардем, то муайян созем, ки аз Ваҳй боби сездеҳ, оятҳои ёздаҳ то ҳабдах, раванди имтиҳоне ба тасвир кашида шудааст, ки шинохтани ташаккули сурати ҳайвонро дар бар мегирад. Сурати ҳайвон иттиҳоди калисо ва давлатро ифода мекунад, ки дар он калисо бар ин муносибат ҳукмрон аст. Вақте ки калисо дар идора аст, он гоҳ давлатро барои таҳмили таълимоти худ ва таъқиби онҳое, ки онҳоро бидъаткор муайян мекунад, ба қор мебарад. Раванди умумичаҳонии имтиҳон, ки бо ташаккули сурати ҳайвон алоқаманд аст, аввал дар дохили Иёлотӣ Муттаҳида анҷом меёбад. Хусусиятҳои нубуввати ҳар яке аз ин ду раванди имтиҳон, чи дар Иёлотӣ Муттаҳида ва чи дар ҷаҳон, моҳиятан яксон мебошанд.

Мо ба ду давраи яқсонӣ ҳазору дусаду шаструза, ки пеш ва пас аз салиб қарор доштанд, ҳамчун шохиди дувум барои муайян кардани ду раванди пайдарпайи озмоиши сурати ҳайвони ваҳшӣ дар охири ҷаҳон ишора кардем. Ташаккули сурати ҳайвони ваҳшӣ дар Иёлотӣ Муттаҳида байни 11 сентябри соли 2001 ва қонуни якшанбеи наздикоянда, пеш аз ташаккули сурати ҳайвони ваҳшӣ дар Созмони Милали Муттаҳид пас аз қонуни якшанбеи наздикоянда сурат мегирад. Ҳазору дусаду шаст рӯзи хизмати Масеҳ аз таъмиди Ё то салиб, пеш аз ҳазору дусаду шаст рӯзи хизмати шогирдонаш, ки пас аз салиб омад, қарор дошт. Ин ду хат, ки ҳар ду дорои ду давраанд ва дар ҳар давра озмоишҳои яқсонро ифода мекунанд, мавзӯи ӯ сурати Масеҳ ва ӯ сурати зиддимасеҳро ифода менамоянд.

Ҳазору дусаду шаст рӯзи хизмати Масеҳ, ки дар салиб ба анҷом расид, аз он вақт оғоз ёфт, ки Рӯҳулқудс Ҳангоми таъмиди Ё нозил шуд, ва ин бо фуруд омадани фариштаи кавии Ваҳй боби ҳаҷдаҳум дар 11 сентябри соли 2001 мутобиқат мекунад.

«Оё ҳоло ин суҳан меояд, ки ман эълон кардаам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Инро ман ҳаргиз нагуфтаам. Ман гуфтаам, ҳангоме ки ба биноҳои бузурге, ки дар он ҷо, ошӯна бар ошӯна, бардошта мешуданд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рӯй хоҳанд дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро ба сахтӣ биларзонад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 иҷро хоҳанд шуд”. Тамоми боби ҳаҷдаҳуми Ваҳй огоҳиест аз он ҷи бар замин хоҳад омад. Аммо ман дар хусуси он ҷи бар Нью-Йорк хоҳад омад, ба таври махсус нуре надорам, ҷуз ин ки медонам, ки рӯзе биноҳои бузурги он ҷо ба воситаи гардиш ва вожгунсозии қудрати Худо фуру хоҳанд рехт. Аз рӯшноие ки ба ман дода шудааст, ман медонам, ки вайронӣ дар ҷаҳон аст. Як калима аз ҷониби Худованд, як ламси қудрати азими Ё, ва ин сохтмонҳои азим фуру хоҳанд афтод. Манзараҳои рӯй хоҳанд дод, ки даҳшати онҳоро мо тасаввур карда наметавонем». Review and Herald, 5 июли 1906.

Давраи як ҳазору дусаду шастрӯза дар таърихи Масеҳ, ки ба салиб анҷомид, давраи замонро ифода мекунад, ки ба қонуни якшанбеи наздикомада анҷом меёбад. Салиб намунаи пешакии қонуни якшанбе аст. Ҳар ду рамзҳои доварӣ мебошанд. Ҳар ду омадани ҳаробии миллиро барои миллате ифода мекунанд, ки дар он ҳодисаи доварӣ ба вуқӯъ меояд. Ҳар ду дар замини ҷалолманди Яҳудо ба вуқӯъ омаданд. Дар таърихи Масеҳ он замини ҷалолманди воқеии Яҳудо буд, ва ҳангоми қонуни якшанбе он замини ҷалолманди рӯҳонии Яҳудо, Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико, мебошад. Дар салиб, Масеҳ боло бардошта шуд, то ҳамаи одамонро ба сӯи Худ ҷалб намояд.

Ва Ман, агар аз замин боло бардошта шавам, ҳамаро назди Худ хоҳам кашид. Ин суҳанро гуфт, то нишон диҳад, ки бо ҷӣ гуна марг хоҳад мурд. Юҳанно 12:32, 33.

Дар вақти қонуни рӯзи якшанбе, парчами он яксаду ҷилу ҷаҳор ҳазор барафроста мешавад, то ки ҳамаи мардумро назди Масеҳ ҷалб намояд.

Ва Ё барои халқҳо аз дур алам бармедорад, ва онҳоро аз қанори замин бо ишора фаро меҳонад; ва инак, онҳо бо шитоб, ба зудӣ хоҳанд омад. Ишаъё 5:26.

Давраи як ҳазору дусаду шастрӯза дар таърихи Масеҳ, ки пас аз салиб меояд, бо бархостани Микоил ҳангоми сангсор қардани Истефанус ба анҷом мерасад.

Аммо ё, ки пур аз Рӯҳи Муқаддас буд, бо диққати тамоми ба осмон нигарист ва ҷалоли Худоро дид, ва Исоро, ки дар дасти ростии Худо истода буд, Ва гуфт: «Инак, мебинам, ки осмонҳо қушода шудаанд, ва Писари Одам дар дасти ростии Худо истодааст». Аъмол 7:55, 56.

Чихилу ду моҳи рамзии давраи озмоиши ҳайвони ваҳшии охири, бо бархостани Микоил ба поён мерасад ва анҷоми муҳлати имтиҳони инсониятро нишон медиҳад.

Ва дар он замон Микоил, он мири бузурге ки барои фарзандони қавми ту меистад, бархоҳад хост; ва замони тангие хоҳад буд, ки аз вақти пайдо шудани миллате то ҳамамон замон ҳеҷ гоҳ монанди он набудааст; ва дар он замон қавми ту наҷот хоҳад ёфт, ҳар яке ки дар китоб навишта ёфт шавад. Донёл 12:1.

Таърихи пурраи ҳар ду раванди озмоиши сурати ҳайвон шоҳидони дигари дохилии набавиро дар бар мегирад. Агар он дуруст фаҳмида шавад — ва ман эътироф мекунам, ки кам қасон ин ҳақиқатро дарк мекунам, — пас нахустин раванди озмоиши сурати ҳайвон, ки дар Иёлоти Муттаҳида иҷро мешавад, 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, вақте ки вои сеюм ба ҷараёни таърих ворид гардид. Қонуни якшанбе, ки дар он ҳамамон нахустин раванди озмоиши сурати ҳайвон ба анҷом мерасад, расидани вои сеюмро ҳамчун доварӣ бар зидди Иёлоти Муттаҳида барои қабули қонуни якшанбе нишон медиҳад. Дар он вақт расидани вои сеюм ба ҳашм омадани халқхоро ба иҷро мерасонад, мувофиқи Ишқоф ёздаҳ, ояти ҳаҷдаҳ, ва нахустин зикри нақши Исломо дар ба ҳашм овардани халқҳо дар набавати Китоби Муқаддас.

Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд; дасти ӯ бар зидди ҳар қас хоҳад буд, ва дасти ҳар қас бар зидди ӯ; ва ӯ дар ҳузури ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд. Ҳастӣ 16:12.

Қонуни якшанбе, ки ба зудӣ меояд, поёни давраи аввали имтиҳон, ва ҳамчунин оғози давраи охири имтиҳон аст. Давраи охири имтиҳон он гоҳ ба анҷом мерасад, ки муҳлати имтиҳони инсонӣ баста мешавад, ва дар ҳамамон вақт чор бод, ки рамзи вои сеюм мебошанд, ба таври комил раҳо карда мешаванд.

«Вақте ки Наҷотдиҳанда дар қавми яҳудӣ миллатеро дид, ки аз Худо ҷудо шуда буд, ӯ ҳамчунин Калисои эътирофкунандаи масеҳиро дид, ки бо ҷаҳон ва папагӣ муттаҳид гардидааст. Ва чунон ки ӯ бар кӯҳи Зайтун истода, бар Ерусалим гиря мекард, то даме ки офтоб паси тепаҳои ғарбӣ фуру рафт, ҳамаон тавр ӯ дар ин лаҳзаҳои охири замон бар гуноҳкорон гиря мекунад ва ба онҳо илтиҷо менамояд. Ба зудӣ ӯ ба фариштагон, ки чор бодро нигоҳ медоранд, хоҳад гуфт: “Балохоро раҳо кунед; бигзор торикӣ, ҳалокат ва марг бар вайронкунандагони шариати Ман фуру ояд.” Оё ӯ маҷбур хоҳад шуд ба онҳое, ки нури бузург ва дониш доштаанд, ҳамаон суханонро бигӯяд, ки ба яҳудиён гуфт: “Эй кош ту низ, ақаллан дар ҳамаин рӯзи худ, он чиро, ки ба озоиштагии ту тааллуқ дорад, мешинохӣ! аммо ҳоло он аз ҷашмони ту пинҳон шудааст”?» Review and Herald, 8 октябри 1901.

Дар таърихи Масеҳ, нахустин аломати роҳи давраи якуми ҳазору дусаду шаст рӯз аз таъмиди ӯ оғоз ёфт, ки он рамзи марг ва эҳёи ӯ буд. Он давра бо марг ва эҳёи ӯ ба анҷом расид, ки ҳамзамон давраи охири ҳазору дусаду шаст рӯзро оғоз бахшид. Он давра бо марг ва эҳёи ваъдашудаи Истефанус ба анҷом расид.

Ҳати таърихе, ки сурати Масеҳро муаррифӣ мекунад, ҳамаон сохтори нубуввати айноро дорад, ки ҳати таърихе, ки сурати зиддимасеҳро муаррифӣ мекунад.

Дар Навиштаҳои Масеҳ Подшоҳи ҳақиқии шимол аст, ва ҳамеша мақсади Шайтон ин буд, ки ҳокимияти шоҳонаи Масеҳро сарнагун созад ва тақлид намояд.

Чӣ гуна ту аз осмон фурӯ афтодӣ, эй Люсифер, эй писари субҳ! Чӣ гуна ту ба замин сарнагун карда шудӣ, ту, ки халқхоро нотавон мегардондӣ! Зеро ту дар дили худ гуфта будӣ: «Ба осмон сууд хоҳам кард, тахти худро болотар аз ситорагони Худо хоҳам бардошт; ва бар кӯҳи ҷамоат, дар ақсои шимол, хоҳам нишаст; аз баландиҳои абрҳо болотар хоҳам баромад; ва мисли Ҳаққи Таоло хоҳам шуд». Ишаё 14:12–14.

«Паҳлуҳои шимол» Ерусалим аст, шаҳри Подшоҳи бузург, ки муқаддасҳои Ӯ дар он ҷост.

Суруд ва Забур барои писарони Қӯрах. Бузург аст Худованд ва сазовори ситоиши бисёр аст дар шаҳри Худои мо, бар кӯҳи қудсияти Ӯ. Кӯҳи Сион, ки дар канораҳои шимол воқеъ аст, шаҳри Подшоҳи бузург, бо мавқеи зебои худ шодии тамоми замин аст. Забур 48:1, 2.

Дар Навиштаҳо «подшоҳони шимол»-и заминӣ ҳамеша ҳамчун душманони қавми Худо муаррифӣ мешаванд. Онҳо кӯшиши Шайтонро барои тақаллуб кардани Подшоҳи ҳақиқии шимол ифода мекунанд, ки бар тахти Худ дар Ерусалим, ки канораҳои шимол аст, нишастааст. Хатте, ки ду раванди озмоиши сурати ҳайвонро тасвир мекунад ва ба хатти ду раванди озмоиши сурати Масеҳ мувозӣ меравад, шоҳиди саввуме дар мавзӯи кӯшиши Шайтон аст, ки подшоҳи шимол бошад ва бар қавми Худо ҳукмронӣ кунад.

Дар соли 723 то милод, подшоҳи шимол, ки бо Ашшур намояндагӣ мешуд, даҳ қабилани шимолҳои Исроилро ба ғуломӣ бурд, дар иҷрои «ҳафт маротиба»-и Ловиён бисту шаш. Пас аз як ҳазору дусад шаст сол, дар соли 538, подшоҳи шимол, ки дар он марҳалаи таърихӣ бо Руми бутпарастии воқеӣ намояндагӣ мешуд, тахтро ба Руми папавӣ вогузошт, ва он гоҳ Руми папавӣ барои ҳазор дусад шастии соли дигар подшоҳи рӯҳонии шимол гардид. Он давраи дуҷуми ҳазор дусад шастии соли 1798 ба поён расид, вақте ки подшоҳи рӯҳонии румии шимол захми марговар гирифт. Вақте ки папавӣ дар соли 1798 захми марговари худро гирифт, он анҷоми муҳлати имтиҳони инсонро тимсол мекард, замоне ки папагии эҳёшуда ниҳоят ва то абад ба анҷоми худ мерасад, ва ҳеҷ касе нест, ки ба ӯ ёрӣ расонад.

Ба ӯ хаймаҳои қасри худро дар миёни баҳрҳо, бар кӯҳи муқаддаси ҷалол, хоҳад шинонд; вале ба анҷоми худ хоҳад расид, ва ҳеҷ кас ба ӯ мадад нахоҳад кард. Ва дар он вақт Микоил, он мири бузурге ки барои фарзандони қавми ту меистад, бархоҳад хост; ва замони тангие хоҳад буд, чунон ки аз замоне ки миллате ба вучуд омадааст то ҳамамон вақт ҳеҷ гоҳ набудааст; ва дар он вақт қавми ту наҷот хоҳад ёфт, ҳар касе ки дар китоб навишта ёфт шавад. Дониёл 11:45; 12:1.

«Ҳафт замон»-и Ибодатиён боби бисту шаш, ки ба ду ҳазору панҷадӣ бист сол баробар аст, Ашшурро ҳамчун подшоҳи шимол дар соли 723 то милод муайян мекунад; ва ӯ, ҳамчун подшоҳи шимол, подшоҳии «шимолӣ»-и Исроили қадимро фатҳ намуд. Аз ҳамамон вақт сар карда, бутпарастӣ, ки аз Ашшур оғоз ёфта то ба Руми бутпараст мерасад, қавми Худоро — «лашкар»-и Дониёл 8:13 — ба муддати ҳазору дусад шаст сол поймол кард. Дар соли 538 подшоҳи шимолҳои воқеии Рум, ба таври нубувватӣ, аз ҷониби подшоҳи шимолҳои рӯҳонии Рум мағлуб гардид, ки ӯ Исроили рӯҳонии Худоро барои боз ҳазору дусад шастии соли дигар поймол намуд. Давраи дуҷуми поймолкунӣ бо он анҷом ёфт, ки подшоҳи шимолҳои рӯҳонии

Рум дар соли 1798 захми марговари худро гирифт.

Дар хати тасвири Масеҳ, нуктаи марказӣ салиб аст, ки дар он ҷо марг муайян карда мешавад. Дар ду давраи озмоиши ташаккули сурати ваҳшӣ, нуктаи марказӣ марги ваҳшии заминӣ аст. Дар хати подшоҳи шимоли қалбакӣ, нуктаи марказӣ марги подшоҳи воқеии румии шимол аст.

Ин хатҳо се шохиди Китоби Муқаддасро ифода мекунанд, ки ҳар яке аз онҳо дар дохили як давраи вақт ду фосилаи пайдарпайи вақтро дар бар мегирад. Ҳар нуктаи марказӣ бо марги ҷисмонӣ, ё бо марги як подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддас, нишон дода шудааст. Дар мавриди Масеҳ, нуктаи марказӣ марг ва эҳёи Ў буд. Дар мавриди ҳайкали ваҳшӣ, нуктаи марказӣ марги ваҳшии заминӣ, яъне подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас, ҳангоми қонуни якшанбе мебошад. Дар мавриди хати подшоҳи шимоли қалбакӣ, нуктаи марказӣ марги подшоҳи воқеии румии шимолро, ки подшоҳии чоруми нубуввати Китоби Муқаддас аст, ифода мекунад.

Ду шохиди Ваҳй боби ёздаҳ, мувофиқи гуфтаи хоҳар Уайт дар «Муборизаи Бузург», Каломи Худоро намояндагӣ мекунанд. Масеҳ Каломи Худост. Ба он ду шохид қудрат дода шуд, ки ҳазор дусаду шаст рӯз, дар палоси мотам пӯшида, нубувват кунанд. Сипас онҳо дар кӯча кушта шуданд ва дар давоми се рӯз ва ним барнахостанд. «Ҳазор дусаду шаст рӯз» ва «се рӯз ва ним» ҳар ду рамзҳои давраи биёбонанд, яъне ҳазору дусаду шаст сол. Онҳо бо як қудратёбӣ оғоз ёфтанд, ки дар он давра онҳо дар палоси мотам пӯшида нубувват мекарданд, ва он ба марг анҷомид. Сипас, дар ҳамон давраи нубувватӣ, онҳо хомӯш буданд ва бо марг пӯшида, то он даме ки эҳё шуданд, то огоҳии фариштаи сеюмро, ки анҷоми муҳлати имтиёзро эълон мекунад, пешниҳод намоянд.

Ин чор хатти нубувватӣ ба чор шохид баробар мебошанд. Сохтори нубуввати ҳар яке аз ин чор шохид яқсон аст. Давраҳои вақти ҳар яке аз ин ҳашт давра, ба истиснои давраи аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда, ки дар ин чор хатт ёфт мешавад, аз лиҳози нубувватӣ яқсонанд. Ҳар як нуктаи марказӣ навъе аз маргро ифода мекунад. Ду хатт ба Масеҳ дахл доранд, ё ҳамчун сурати Ў, ё ҳамчун Каломи Худо. Ду хатти дигар зиддимасеҳро намояндагӣ мекунанд, ё ҳамчун хоҳиши ӯ барои қалбакӣ сохтани Масеҳ ҳамчун подшоҳи шимол, ё барои қалбакӣ сохтани низоми ҳукумати Масеҳ.

Мо дар мақолаи навбатии худ кӯшиш хоҳем кард, ки он яксаду чихилу чор ҳазорро бо ҷанг дар осмони аввал ба ҳам пайванд диҳем. Хонандаи азиз, ё шунавандаи азиз: Новобаста аз он ки шумо дидани ин ҳақиқатҳоро рад мекунад, ё онҳоро мебинед, бояд таъкид карда шавад, ки маълумоте, ки дар ҳамаи ин мақолаҳо пешниҳод мегардад, бо ба кор бурдани усули истифодаи ибтидоӣ чизе барои муайян кардани анҷоми ҳамон чиз шиносӣ шуда, баъдан тасдиқ ва пуштибонӣ мегардад. Ин имзои нубуввати Алфа ва Омега аст, ва ҷузъи бузурге аз Ваҳйи Исои Масеҳ мебошад, ки ҳоло мӯҳраш кушода мешавад.

Чизҳои махфӣ аз онӣ Худованд Худои мо мебошанд; вале он чизҳое ки ошкор шудаанд, аз онӣ мо ва фарзандонӣ мо то абад мебошанд, то ҳамаи суҳанонӣ ин шариятро ба ҷо оварем. Такрори Шариат 29:29.

